

Lehet, hogy az élet azért van, hogy elfelejtsük és így magunkra maradva figyeljünk?

De egyébként is mindent elfelejtünk. Egyszer elfelejtünk mindent.

És előtte sem tudom megtalálni már soha, nem figyeltem időben rá.

Csakhogy közben már azt is tudom, hogy nemcsak egyszeri élet meg halál van, ez volt az előnyöm, előre figyeltem, annak ellenére, hogy túl élénk a forgalom a kettő között, és álomszerű az egész — néha.

Megérkezhetünk újra, mondhatnám visszafordulva a városból a budai hegyek felé, most már ébren. Menjünk tovább.

Most a Bazilika következik. Mellette lakunk. Fáradt vagyok — mindjárt lefekszem, ha hazaérek —, ilyenkor szeptember felé még elér a heverőig a fény, és nem erőltlen egyelőre még.

Majd egyszer... Még mindig hárman voltunk ugyan a világban, de nekem még volt egy lehetőségem.

Ennyi az egész. Ezzel még nem dőlt el semmi. Ezt tudom.

Mi lesz még? Meddig tart?

Kockázatos így élni. Vigyázni kell, ha ismeri már az ember a pályát és gondolkodik is. Minden rajta múlik, ilyenkor már, mikor látja a mezőnyt.

Ezért feszült?

Ezért.

De elhatároztam, nem térek ki senki elől, aki meg akar zavarni, vele szemben vállalt türelmemben.

Itt voltam hát, ahonnét elindultam, a körnek ugyanazon a pontján? Egy körrel a hátam mögött.



FRITZ MIHÁLY MUNKÁJA

